

Een tragisch verkeersongeval

Roos fietst veel te hard het schoolplein op.
Ze is laat. Iedereen is al naar binnen.
Vlak voor de fietsenstalling remt ze een beetje af.
De wielen slippen en Roos springt van haar fiets.
De fiets rijdt vanzelf door, het rek in.
Hij blijft scheef staan tussen de andere fietsen.
Maar dat ziet Roos niet eens meer.
Ze is al op weg naar de ingang van de school.
Holland natuurlijk, zoals elke ochtend.
Als ze hijgend de school binnenkomt, gaat de bel.

Het is druk in de hal van de school.
Veel drukker dan anders om deze tijd.
Verbaasd kijkt Roos naar al die leerlingen.
Waarom zijn ze niet gewoon in de klas?
Wat doet iedereen hier beneden in de hal?
En waarom is iedereen zo stil?
Meestal is het een enorm lawaai, als er zo veel
leerlingen bij elkaar in de hal staan.

En dan ziet Roos wat op het bord bij de ingang
geschreven staat.

Een tragisch verkeersongeval heeft een einde gemaakt aan het leven van Johan Derksen.

Daarom wordt iedereen verwacht in de aula om 8.30 uur.

Wat staat dat gek, denkt Roos, een tragisch verkeersongeval. Alsof er ook komische verkeersongevallen zijn. Van die verkeersongevallen waar je met z'n allen lachend omheen staat.

Ze loopt door, naar de aula toe. Onderweg wordt ze een paar keer omhelsd door andere leerlingen. Jongens en meisjes uit haar klas, die snikkend zeggen: 'Wat erg, hè, o wat erg, toch. Zo'n toffe docent. En nu is hij dood.'

Een fantastische man

De directeur van de school houdt een toespraak.

‘Iedereen is erg geschrokken van de dood van Johan’, zegt de directeur.

‘Iedereen zal zich Johan herinneren als een geweldige docent.

Een docent die er altijd was voor zijn leerlingen.

Een docent van wie je veel kon leren.

Een docent waar de school trots op was.

En nu is hij er niet meer.’

De directeur zegt ook nog even dat het zo tragisch is voor Johans vrouw.

En voor zijn kinderen.

Want hij was niet alleen een geweldige docent.

Hij was ook een fantastische vader.

Aan het eind van de toespraak vraagt de directeur om een minuut stilte.

De leerlingen staan allemaal muisstil naast elkaar, met geboden hoofd.

Roos is de enige die om zich heen kijkt.

Sommige leerlingen huilen. Hun tranen vallen op de grond.

Zouden ze echt allemaal zoveel verdriet hebben?,
vraagt Roos zich af.

Zouden ze Johan echt allemaal zo'n toffe man
vinden?

Of spelen ze maar een beetje toneel, omdat dat
nu eenmaal zo hoort?

Zelf voelt ze eigenlijk niets.

Geen verdriet, geen woede, niets.

En zij kende Johan toch heel goed; beter dan de
andere leerlingen.

Na de minuut stilte gaan de leerlingen naar de
klassen.

Maar ze krijgen geen les.

In alle klassen praten de docenten over Johan.

En de leerlingen maken plannen.

Er moet een herdenking voor Johan
georganiseerd worden.

Er moet een grote foto van hem in de aula
worden opgehangen.

Met kaarsen ernaast en een leeg schrift ervoor.

Daarin kan iedereen dan iets schrijven voor
Johan.

Er moet een stille tocht komen.

Er moeten bloemen gelegd worden op de plek van het ongeluk.

En waxinelichtjes in potjes natuurlijk. Van die rouwlichtjes.

Op de dag van de begrafenis moet de school dicht.

Want alle leerlingen en alle docenten moeten afscheid van Johan kunnen nemen.

Er moet een rouwkrant gemaakt worden. Of een herinneringsboek.

Daarin kunnen leerlingen dan het leven van Johan beschrijven.

Er moeten toespraken gemaakt worden.

Er moeten, er moeten, er moeten ...

Alleen

In de pauze zit Roos alleen op een bankje in het park.

De rest van de school is druk bezig met alle plannen rond Johan.

Maar daar had Roos geen zin in.

Eigenlijk vindt ze het allemaal erg overdreven.

Natuurlijk, Johan was nog jong: 38 jaar.

Natuurlijk, hij was een aardige man.

Maar haar vader was ook pas 38 toen hij stierf.

En hij was ook een geweldige vader en een fantastische docent.

Maar voor hem organiseerde niemand iets.

Geen stille tocht, geen foto, geen rouwlichtjes, niets.

Roos zucht en neemt een hap van haar brood.

Het is nog veel te vroeg om te eten; dat weet ze best.

Elf uur is het. Pas in de grote pauze mag ze haar zakje met boterhammen openmaken.

Maar ze heeft nu echt iets nodig, met die toestand rond Johan.

‘Hé, Roos, wat zit jij hier zielig alleen.’

Roos schrikt en doet gauw haar boterhammen in haar tas. Dan kijkt ze op.

Het is mevrouw Spijker, de vertrouwenspersoon van de school.

En daarbij is mevrouw Spijker ook de mentor van Roos.

‘Ik moet het even alleen verwerken’, zegt Roos.

‘Iedereen is zo druk bezig met van alles.

Ik wil er eerst over nadenken, hoe ik het allemaal vind.’

Mevrouw Spijker knikt.

‘Je hoeft niet mee te doen, hoor’, zegt ze dan.

‘Iedereen rouwt op zijn eigen manier.

Als jij dat liever op een bankje in het park doet, dan is dat prima.

Maar de meeste leerlingen vinden het fijn om iets te doen.

Ze vinden het fijn om samen bezig te zijn.

Dat helpt hen om het verdriet te verwerken.’

Roos staart even in de verte.

Het is niet waar, denkt ze. Ik zit helemaal niet te rouwen.

Ik ben helemaal niet bezig met mijn verdriet om Johan.

Ik héb niet eens verdriet om Johan.

Maar dat zegt ze niet tegen mevrouw Spijker.

Ze knikt alleen even.